

№ 7-ФЗ «О некоммерческих организациях» предусмотрено, что государственной корпорацией признается не имеющая членства некоммерческая организация, учрежденная Российской Федерацией на основе имущественного взноса и созданная для осуществления социальных, управленческих или иных общественно полезных функций. Имущество, переданное государственной корпорации Российской Федерацией, является собственностью государственной корпорации. [2, с.98]

Таким образом существует ряд юридических лиц, которые по всем признакам необходимо отнести к частным юридическим лицам, однако, которые выполняют определенные публичные функции. Из этого следует необходимость выделения особой категории юридических лиц, так называемых частно-публичных юридических лиц.

Литература

1. Анисимов А. П. Земельное право России: учебник / А. П. Анисимов; под ред. д.ю.н. А. П. Анисимова. – М. : Высшее образование, Юрайт-Издат. – 2009. – 299с.
2. Завьялов А. А., Маркварт Э. Земельные отношения в системе местного самоуправления. – М. : Статут, 2011. – 294с.
3. Крассов О. И. Комментарий к Земельному кодексу РФ. – 2-е изд., перераб. – Норма: ИНФРА-М, 2010. – 324с.

УДК 347.763(043.2)

Алямкін В. В., к.ю.н., адвокат,
м. Київ, Україна

ПРАВОВЕ СТАНОВИЩЕ ПЕРЕВІЗНИКІВ

Основу моделювання правового становища перевізників складає право людини на пересування, потреба забезпечення безпеки перевезень транспортом, як одним із головних напрямків державної політики в сфері транспорту. Наразі їх регулювання бажає кращого: попри єдине з прямуювання сильні тенденції до побудови його за видами транспорту, що призводить до повторюваності.

Оскільки правове регулювання перевезень здійснюється і публічноправовій та приватноправовій сферах, то підходи до нього різні: перший – імперативний, другий – диспозитивний. Відповідно й правове становище перевізників встановлене імперативними вимогами чинного законодавства і безпосередніми договорами на перевезення. Якщо це договори про приєднання, то йдеться про імперативно диспозитивне регулювання актами чинного законодавства. Зокрема у приватній сфері, якщо не воно не деталізу-

ється договорами, то ці правовідносини регулюються відповідними правилами перевезень.

Забезпечення безпеки перевезень транспортом відноситься до компетенції певних органів державної влади, місцевого самоврядування або наділення такими повноваженнями інститутів громадянського суспільства чи інших суб'єктів адміністративно-правового регулювання. Чільне місце у забезпеченні безпеки перевезень транспортом посідає Верховна Рада України, яка визначає основи загальної політики щодо забезпечення такої безпеки і реалізує її в нормативних актах найвищої юридичної сили. Окрім того створено уповноважені суб'єкти адміністративно-правового забезпечення безпеки перевезень зокрема. Президент України, як гарант наділений повноваженнями в сфері її забезпечення. Принаймні він визначає персональний склад органів виконавчої влади із забезпечення безпеки перевезень транспортом. Законом України «Про центральні органи виконавчої влади» він вправі призначати та звільняти всіх заступників керівників зазначених органів.

Вплив Президента України на діяльність центральних органів виконавчої влади відбувається у формі доручень, що не передбачене законодавством. Повноваження Кабінету Міністрів України, дозволяють віднести його до суб'єктів забезпечення безпеки пасажирських перевезень через предметне регулювання, як-от: контроль за виконанням законодавства про дорожній рух; фінансування, керівництво і контроль за виконанням державних програм розвитку дорожнього руху та його безпеки. Реалізація цих повноважень здійснюється через інші органи виконавчої влади, у тому числі на основі делегованих повноважень. Головним органом у системі центральних органів виконавчої влади у формуванні та забезпеченні реалізації державної політики у сферах транспорту, забезпечення безпеки руху, виконавчої влади у сфері транспорту, дорожнього господарства є Міністерство інфраструктури України (далі – Мінінфраструктури). У складі цього міністерства за видами транспорту є інспекції та департаменти. З одного боку це конкретизує їх діяльність, а з другого – перешкоджає єдності правового регулювання відносин з перевезень.

Публічно-правовий напрям імперативного впливу на перевезення забезпечують інші центральні органи: Міністерство охорони здоров'я України (далі – МОЗ) формує та забезпечує реалізацію державної політики у сфері охорони здоров'я, зокрема охорони здоров'я права громадян на охорону здоров'я під час пасажирських перевезень; здійснення контролю якості медичної допомоги, наприклад невідкладної медичної допомоги постраждалим у результаті ДТП; затвердження порядку і періодичності проведення оглядів кандидатів у водії та водіїв; затвердження порядку направлення та проведення огляду громадян на стан сп'яніння в закладах охорони здоров'я;

організація служби швидкої медичної допомоги; Державна санітарно-епідеміологічна служба України та її територіальні органи здійснюють державний санітарно-епідеміологічний нагляд і контроль за дотриманням вимог санітарного законодавства зокрема за умовами праці водіїв автотранспортних засобів, дотримання санітарного стану транспортних засобів, тощо; Мінприроди спрямовує та визначає основні пріоритети діяльності Державної екологічної інспекції України – центрального органу виконавчої влади в сфері охорони навколишнього природного середовища, раціонального використання, відтворення й охорони природних ресурсів; Міністерство внутрішніх справ України забезпечує безпеку пасажирських перевезень автомобільним транспортом шляхом організації роботи Державної автомобільної інспекції (далі – Державтоінспекції), забезпечення обліку та реєстрації транспортних засобів, що здійснюють пасажирські перевезення автомобільним транспортом, контролю за проведенням іншими центральними органами виконавчої влади і підприємствами-перевізниками роботи, спрямованої на запобігання дорожньо-транспортним пригодам.

Ряд повноважень у сфері забезпечення безпеки перевезень транспортом наділено й місцеві органи публічної влади. У забезпеченні безпеки пасажирських перевезень транспортом значна роль участь громадських організацій, які інколи перебирають на себе не властиві функції (автомайдан).

Перевізники як суб'єкти господарської діяльності здійснюють перевезення і при тому забезпечують реалізацію комплекс форм і методів забезпечення безпеки перевезень (імперативні вимоги) та переміщення пасажирів і вантажу (диспозитивні вимоги). Вони відповідають за вчасну та повну реалізацію заходів організаційного та контрольного характеру в сфері забезпечення безпеки перевезень та належне виконання взятих зобов'язань.

Отже, в Україні функціонує розгалужена система суб'єктів забезпечення безпеки перевезень транспортом. Їх основними функціями є реалізація політичних, правових, економічних, організаційних, контрольних та інших заходів, спрямованих на попередження, протидію та ліквідацію негативних наслідків впливу загроз безпеці цих перевезень.